

Fuldmagten ikke længere skal gælde, er der ingen Grund til at lade Fuldmagtsgiveren blive bunden overfor paagældende Tredjemand ved Retshandler, som foretages af Fuldmægtigen i Henhold til Fuldmagten, selv om Fuldmagtsgiveren ikke har iagttaget det til Tilbagekaldelse eller Uvirksomheds erklæring af Fuldmagten fornødne. De i de foregaaende Paragrafer givne Forskrifter for Tilbagekaldelse og Uvirksomheds erklæring have jo alle til Øjemed at gøre det kundbart for Tredjemand, at Fuldmagten ikke længere skal gælde. Ved han allerede dette, eller bør han vide det, er der ingen Anledning til for hans Skyld at paalægge Fuldmagtsgiveren at foretage videre. Udkastets § 21 bestemmer derfor, at naar Fuldmagtsgiveren, uden at Fuldmagten er tilbagekaldt eller erklæret for uvirksom, har forbudt Fuldmægtigen at gøre Brug af den eller paa anden Maade tilkendegivet, at den ikke længere skal gælde, er en Retshandel, som foretages i Henhold til Fuldmagten, ikke bindende for Fuldmagtsgiveren, saafremt Tredjemand havde eller burde have Kundskab om Forholdet.

En saadan Situation som den i Paragrafen beskrevet kan let forekomme. Adskillige Fuldmagtsgivere ville saaledes enten af Ukendskab til den rette Fremgangsmaade for Tilbagekaldelse eller, fordi de stole paa, at Fuldmægtigen ikke vil gøre sig skyldig i Misbrug, nøjes med at forbyde Fuldmægtigen at benytte Fuldmagten. Dette Tilfælde er ganske ensartet med den i Udkastets § 12, 1ste Stykke omtalte Handlen i Strid med Fuldmagtsgiverens Forskrifter og bør behandles paa samme Maade. Forholdet kan ogsaa være det, at Fuldmagtsgiveren har gjort Skridt til en gyldig Tilbagekaldelse, men at det til en Tilbagekaldelse fornødne endnu ikke foreligger. Ligeledes kan det tænkes, at Fuldmagtsgiveren har gjort Skridt til at faa Fuldmagten erklæret uvirksom i Medfør af Udkastets § 18, men at dette endnu ikke er lykkedes, f. Eks. fordi den af Retten fastsatte Tid endnu ikke er udløben.

Naar Tredjemand kender eller burde

kende de foran berørte Forhold, ved eller bør han ogsaa vide, at Fuldmægtigens Foretagelse af Retshandelen ikke stemmer med Fuldmagtsgiverens Vilje, og det følger altsaa allerede af Grundsætningen i Udkastets § 34, 1ste Stykke, at Fuldmagtsgiveren ikke bør være bunden. Det i § 21 udtalte stemmer ogsaa med gældende dansk Ret og endvidere med Reglerne i den tyske borgerlige Lovbog § 173, den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 37 og det ungarske Udkast § 1019.

Med Hensyn til den nærmere Forstaaelse af Udtrykket „havde eller burde have Kundskab om Forholdet“ henvises til Udkastets § 41 og det ved denne Paragraf bemærkede.

§ 22.

Det var tidligere almindelig antaget baade i Udlandet og her hjemme, at saavel Fuldmægtigens Bemyndigelse som selve Fuldmagten ordentligvis bortfalder ved Fuldmagtsgiverens Død. Denne Opfattelse stemmer med Romerrettens Regler om Mandat, hvorefter Mandatet bortfaldt ved Mandantens Død. I de Retssystemer, der hvile paa Romerrettens Grund, blev denne Regel overført uforandret paa Fuldmagtsforholdet, og den er endnu den Dag i Dag anerkendt i adskillige Lande, dog med Beskyttelse for Tredjemand, som ikke kendte eller burde kende Dødsfaldet, saaledes i Frankrig, code civil Art. 2003 og 2009, den østerrigske borgerlige Lovbog §§ 1022 og 1026 og den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 35 og 37. Ogsaa efter engelsk Ret medfører Fuldmagtsgiverens Død Ophør af Fuldmagten.

I Modsætning hertil opstiller den tyske borgerlige Lovbog § 672, sammenholdt med § 168, en Formodning for, at Fuldmagten vedvarer efter Fuldmagtsgiverens Død. I de Tilfælde, hvor den ophører, virker Ophøret først fra det Tidspunkt, da Tredjemand ved eller bør vide, at Fuldmagten er faldet bort, se nævnte Lov §§ 169 og 674. Det ungarske Udkast § 1674, sammenholdt med § 1017, og § 1675 har samme Regel som den tyske borgerlige Lovbog.